Мал. В. ГЛИВЕНКА

Весна: — Ти мені цим букетом очей не затуляй!

У цьому номері

★ *Про відділ контролю, який дав бракоробам волю. (Стор. 2).*

★ *Трутні серед квітів. (Стор. 3).*

★ *Як деякі дядьки клепають цяцьки. (Стор. 5).*

★ *Про витівки одного шахрая. (Стор. 6).*

★ *Видатні „зодчі“ Старокостянтинова. (Стор. 10).*

перець

№ 5 (424). РІК ВИДАННЯ XX

Ціна 1 крб.

КИЇВ. БЕРЕЗЕНЬ 1960

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Діаграма росту продуктивності тваринництва.

Як воно зробилось так...

Таке може статися тільки уві сні: в кабінеті т. Костюченка — начальника відділу технічного контролю Ново-Краматорського машинобудівного заводу — невідомо звідки взялася... корова. Начальник ВТК тільки очима закліпав здивовано.

А корова наставила на нього роги і грізно як замукає:

— Чом-м-му на м-мене наклеп звели? Коли це я заводові завдала збитків на дванадцять з половиною мільйонів?!

— Нічого не розумію... — промимрив начальник ВТК.

— Не розумієш?! А ширити поголос, нібито 12,5 мільйона карбованців корова язиком злизала, це ти розумієш!

— Так то ж ми не про вас, шановна корово. То в нас ішлося про різні неполадки, що завдали заводові збитків. А вас ми тоді згадали, так би мовити, фігурально.

— Ах, фігурально!.. Вам, значить, моя корова'яча фігура не до душі... А ви краще на себе подивилися б! І на причини, що до таких збитків довели.

— Та я вже й сам думав: як воно зробилось так?

— Як... Як... А ти піди в цехи і власними очима глянь. І не гайся, а зараз же йди!..

Корова стала у грізну позу, і начальник ВТК не зчувся, як опинився за дверима. Ще хвилина, і він влетів до механічного цеху № 3. Влетів, і зразу ж налетів на вал. На той самий вал, що його ще кілька місяців тому було підготовлено для відправки до Білої Калитви.

— Товаришу Дудкін, — гукнув він начальника цеху. — Чого ви цей вал замаринували? Чому його не відвантажуєте замовникові?

— Уже відвантажили... — скривившись, відповів начальник цеху.

— Як це вже, коли він ось лежить!

— А так, що замовник повернув його назад. Вередує. Каже, що це брак. Йому, бач, не подобається, що вал так грубо оброблено. Він вимагає ще обточки й фрезерування. Вередливий замовник!

— Чим же він вередливий? Законна вимога...

— Ну, звісно. Не знав би законів, не став би від нас вимагати 26 тисяч карбованців неустойки!

Начальник ВТК скрушно похитав головою.

— От до чого веде ваше бракоробство, товаришу Дудкін.

— Моє?! — начальник цеху образився. — Таке й скажете! У мене якийсь один вал...

— Один, і скільки потягнув!

— А 46 опорних валків, — про них ви хіба не чули?

— Які опорні валки?

— Оті, що наш завод відправив до Магнітогорська. Це ж ваш контролер поставив на них своє клеймо. Не встигли валки з клеймом ВТК до місця доїхати, як їм навздогін довелося вирядити двох токарів і технолога, щоб довели продукцію до ладу.

— А чого там невистачало?

— Та нічого особливого. Забули обробити конусні шийки...

— Що-о?! Та це ж страшний скандал!

— У всякому разі, не страшніший, ніж ото було з замовленням Чебаркульського металургійного заводу. За це замовлення теж довелося платити і штраф, і неустойку. А через віщо? Через дрібницю: якихось вісім площадок забули обробити.

— Забули... І ви про це так спокійно говорите? А якби вам продали пальто з одним рукавом?! Ви знаєте, як зветься така робота?

— Бр-р... — знітився начальник цеху і потягнув начальника ВТК набік. — Тут протяги, дме. Ще можна нажити неприємностей.

— Воно й правда, можна... — погодився начальник відділу технічного контролю т. Костюченко і рушив далі.

Вийшов з цеху й почав себе бити в груди Б'є і примовляє:

— Оце тобі за те, що брак пропускаєш, за те, що заводові збитків завдаєш!..

Бив спочатку кулаком, а потім, у припадку самокритики, почав сам себе молотити сталевим валком, що лежав під ногами.

От до чого довела сіромаху корова, вигнавши його в цехи з теплого і затишного кабінету.

Дехто, можливо, і не повірить, що таке справді могло трапитися. Але ж ми на самому початку попередили: таке може трапитися тільки уві сні...

А те, що торік на заводі збитки становили дванадцять з половиною мільйонів карбованців, — не сон, а дійсність.

Ф. ПЕТРЕНКО.

м. Ново-Краматорськ,
Сталінської області.

Нариман АЛІЄВ
(дагестанський поет)

МАЛЕНЬКІ БАЙКИ

ЧВАНЛИВА МУХА

У вулик Мусі довелось влетіть.
Хоч побувала в нім одну лиш мить,
Та й досі галасує, що є сили:
— І ми, бувало, мед носили!

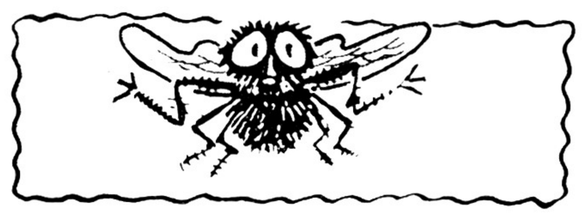

ВЕДМЕЖА МОРАЛЬ

Ведмідь Зайчиська викликав в барлогу
І ну кричать на нього:
— Бешкетнику! Сусіди нарікають —
Від тебе їм життя немає!
Знов, шельмо, п'єш!? — реве Ведмідь,
А сам — ледь на ногах стоїть,
І з пельки тхне, мов із барила..
(Був щойно у гостях Бурмило).

. . . . . .

В житті буває ще, на жаль:
Ведмеді отакі читають нам мораль.

БЕЗІНІЦІАТИВНИЙ КІТ

Хоч Кіт для Мишки — то не смішки,
Унадилася до комори Мишка.
Бо добре знала: Кіт без директиви
Не проявляє ініціативи.

Переклав М. БІЛЕЦЬКИЙ.

Діти — наші квіти

ЛЮБИМО ми діток. Ласкаво любимо, ростимо і ніжно викохуємо.

Викохуємо і радіємо — чудесна зміна в чудесних умовах росте!

У дитячих яслах, у дитячих садках, у школах сонячно і світло. У просторих кімнатах живі квіти, зелені оранжереї, акваріуми...

Але, як ото кажуть, буває, що й на ясне сонце чорна хмарка набігає.

Про отаку хмарку ми отут і хочемо розповісти, щоб і вона, отаканька, маленька, радості нас не позбавляла і сонячного світла не затуляла.

Коротенько розповімо, що то за хмарка і чого вона, клята, засмучує дитячі голівоньки.

Значить, так: у селі Ільниця, Іршавського району, Закарпатської області, у вересні 1959 року організували семирічну школу-інтернат.

Організували при школі й гуртожитки з ліжками, умивальниками, рушниками.

Унизу—молодшим класам, угорі — старшим.

Директором школи призначили т. Урста, завідуючим учбовою частиною — т. Стільника.

Шеф-поваром — Медвецьку.

Так ото, давайте, спочатку заглянемо в гуртожиток, а тоді підемо й на кухню.

Пішли коридором — у коридорі вішалка. Роздягаються. З коридора й комедія починається.

Вішалку височенько притулили, аж під стелею пригатили. Скажемо вірніше, — щоб пальто повісити чи зняти, треба з розгону, з трампліна два метри плигати.

Учні так і роблять: хто не встигає драбини поставити, той здирається на товариша, стає чобітьми на плечі, і отак у спортивних вправах роздягаються й одягаються.

Да!.. Хороше навчання! Вчителі позирають, а дітки плигають...

Переходимо в кімнату першокласників. У кімнаті — сімнадцять ліжок.

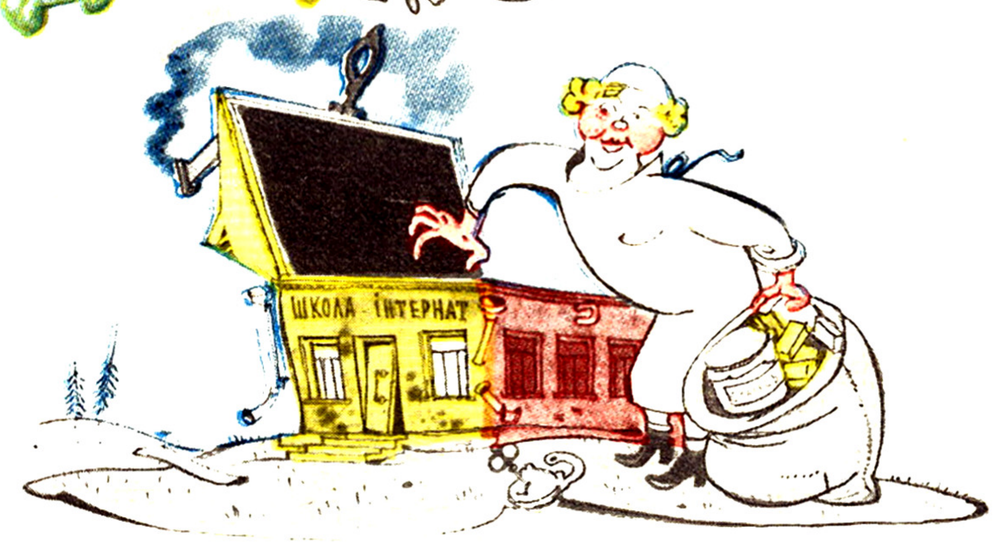

Тіснота неймовірна. Ліжка поставлені уздовж і впоперек. Упритул стоять.

Щоб добратися до свого місця, учні добираються не ногами, а лазять руками.

Отака химера — перед сном грядущим учні молодших класів лазять на колінах і ліктях.

У кімнаті — одна шафа, п'ять тумбочок і дев'ять зубних щіточок.

Одяг у шафі складають жужма, в одну купу, бо вішалки у шафі як не було, так і досі нема. Тумбочки порожненькі, а зубні щіточки лежать у них сухенькі, бо зубного порошку нема.

Очевидно, першокласники зуби чистять крейдою. Та воно і те сказати: курчатка теж крейдою дзьобики прочищають...

Нічого не скажеш — практично й педагогічно...

У гуртожитках, дозвольте вас поінформувати, зуби прочищаються ще й лютою холодюкою.

Графинів і стаканів у кімнаті нема. Воду п'ють пригорщами.

Весела штука, хльобати з долоні!

Що й говорити — дирекція школи добре знає, кого в теплі гойдають, а кого в холоді підкидають. Вона знає, а іршавське районне начальство у цьому їм потурає.

У кінці гуртожитку стоїть умивальник. Умивальник розрахований на сто учнів. В умивальнику— 14 кранників, але водичку пускають лише чотири крани. Та ще ж і пускають, як неприкаяні День і ніч безнастанно дзюркотять.

Хоч би дирекція згадала слова Козьми Пруткова: «Якщо в тебе єсть фонтан, заткни його, дай і йому спочити».

Місця біля умивальника, де б можна було примостити рушника, зубний порошок чи мило, нема.

Хоч на голову мило клади...

Давайте зайдемо ще й на кухню. Познайомимося — чим годують і як годують.

Перш за все, що дуже погано: посуд не миють, а полощуть. І полощуть у брудній водиці.

У рівчаках весною чистіша вода біжить.

Але, що найгірше, — продукти крадуть у натуральному виді.

Хапають недоварене й недосмажене.

Послідовно вам передаємо: 14 січня цього ж таки року після сніданку виявили 144 порції сирків. Повар Попович сирки газетою прикрила.

Культурний кулінар... Запитають: «Ну, як діла?» — «Як бачите, газету без одриву від виробництва читаю».

І хап сирки в кошика, та й додому.

У цей же день, тільки увечері, повар Попович хапонула 800 грамів цукру та з чотири кілограми свинячого смальцю.

Другого дня — 15 січня вранці— шеф-повар Медвецька поделікатніше вхопила: зцибрила 800 грамів свинячого смальцю.

Змагаються — повар Попович увечері смалець у кошика запихає, шеф-повар Медвецька уранці жирок хапає.

Еге ж!.. Турбуються, щоб дітки жирненьким не об'їдалися!

Отакі ото діла в Ільницькій школі-інтернаті. Діток грабують!

Та, мабуть же, і не один день, не два і не три?..

Аналіз страв, який зробили санітарний лікар Бойко і хімлаборантка Лук'янова, показав: калорійність проти розкладки значно нижча, на 50 процентів нижча.

Подумайте — половини жирів не додають. Та й не день, не два і не три!..

І в нас постає логічне запитання: куди дивилися директор школи Урста, завідуючий учбовою частиною Стільник, бухгалтер школи Черничко? Може, на небеса — небесні зорі спостерігали?

Ол. КОВІНЬКА.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

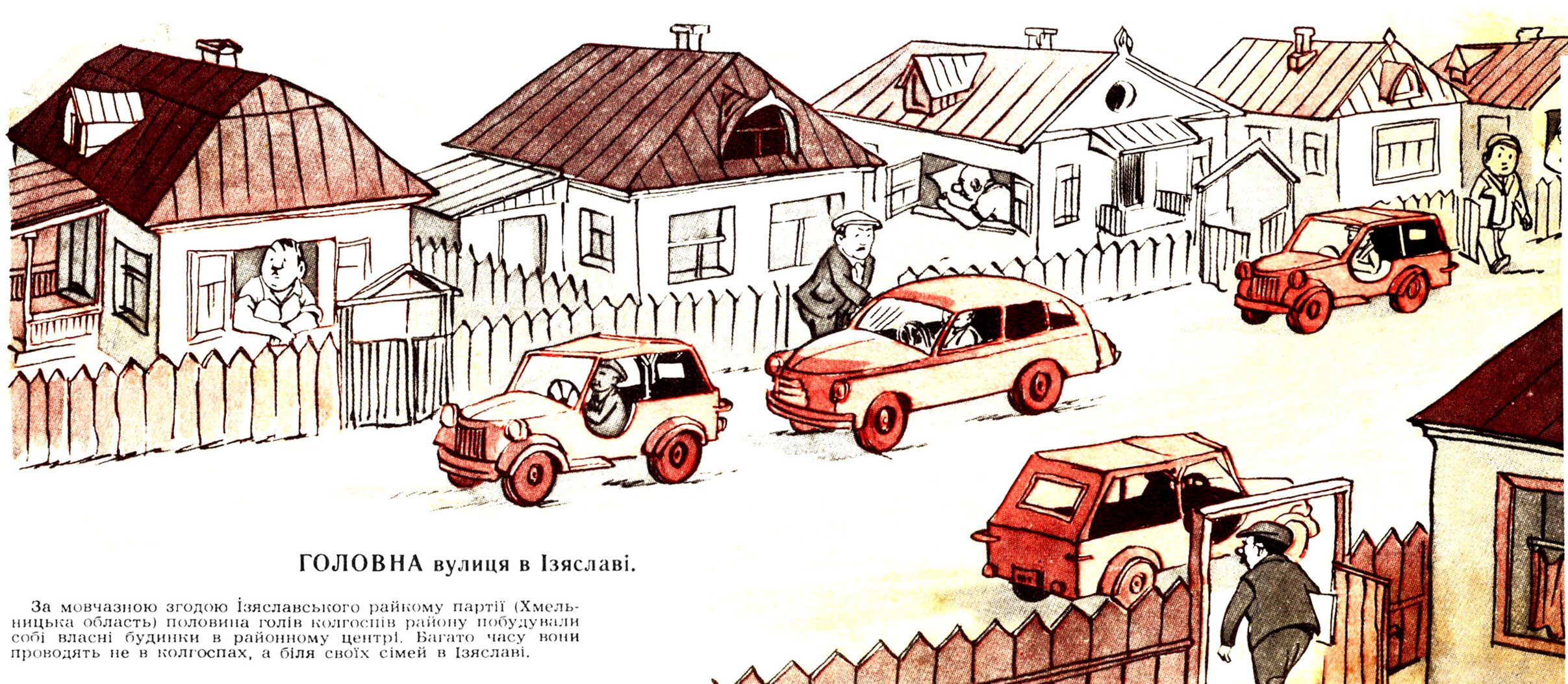

ГОЛОВНА вулиця в Ізяславі.

За мовчазною згодою Ізяславського райкому партії (Хмельницька область) половина голів колгоспів району побудували собі власні будинки в районному центрі. Багато часу вони проводять не в колгоспах, а біля своїх сімей в Ізяславі.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Кролівництво — великий резерв збільшення виробництва м'яса. Одна кролематка може дати щонайменше 40—50 кілограмів м'яса на рік при низькій його собівартості.

К р о л і: — Дозвольте пристроїтись!

АРИФМЕТИКА, ВИСІВКИ І ТЯГАНИНА

Відтоді, як людство взяло собі на службу арифметику, минуло чимало часу.

І як просто, здається, зробити маленькі розрахунки, щоб даремно ніг не бити!

Проте тяганина ні на яку арифметику зважати не хоче.

Та почати доведеться не з арифметики і не з тяганини, а з коней. Є в м. Степань на Ровенщині при нарсуді та при прокуратурі коні. І коні ці, як і всі живі істоти, живляться не божим духом, а висівками і комбікормом. На кінську біду, висівки і комбікорм доводиться одержувати на Костопільському хлібоприймальному пункті. Тут і починається тяганина, що зневажає арифметику. Керівники Костопільського хлібоприймального пункту женуть з своїми дорученнями степанську автомашину з представником нарсуду аж у Ровно.

Починається арифметика — зайві кілометри, зайвий бензин, зайві гроші.

У Ровно арифметика закінчується, починається тяганина. На Ровенському хлібоприймальному пункті кажуть: «Документи приймаємо, а за кормами їдьте на млинзавод № 2». Починається арифметика — треба повертатися, переоформляти документи. Далі арифметика з тяганиною так переплітаються, що й не знаєш, де починається перша і де закінчується друга. Поки документи оформили, робочий день скінчився. Через три дні за висівками їде конюх. Все ніби справно, та, як на те, забув він паспорта дома. Повертай назад.

Поталанило аж на третій раз.

Але й це не кінець. Бо вчетверте їде представник до Костополя, щоб здати накладні на одержання кормів за дорученням.

А коні що?

Вони, як і завжди, не винні. Вони собі їдять висівки та комбікорм і, хоч у них великі голови, не думають ні про арифметику, ні про тяганину.

ПУХ І ПРАХ!

Дехто ображається... Скажи комусь, що він м'яко стелить, так, чого доброго, ще й розмовляти з тобою перестане.

А т. Скоробогат не з таких, ні. М'яко стелити — це його службовий обов'язок. Він директор Київської перо-пухової фабрики. Мабуть, тому т. Скоробогат і вистелив до свого директорського кабінету широку дорогу з пуху та пера. Сотні мішків з цим добром цілий рік лежать на фабричному подвір'ї. Їх миє негода, полощуть дощі... Неважко уявити, що залишається після цього від пуху і пера: ні пуху і ні пера!

Отак хазяйнує директор Київської перо-пухової фабрики: і стелить м'яко, і спать йому не твердо!

НАБРИДЛА ТЕМА

Тема цього маленького фейлетончика, як кажуть критики, не нова і не оригінальна. Але це вже не з вини автора. Хай критики своє невдоволення висловлять тим організаціям, що, б'ючи колодязь для колгоспу, вибивають гроші з каси колгоспної.

Ми ж в порядку самокритики можемо додати — фейлетон буде сухим (де тій воді взятися?), не смішним і не веселим. Бо не смішно і не весело зараз колгоспникам артілі «Жовтень», Городищенського району на Черкащині. Лихий попутав їх зв'язатися з Черкаським будівельно-монтажним управлінням «Укрриббуд» «на предмет буріння артезіанського колодязя». Далі сюжет розгортається настільки банально, що й писати гидко. У колгоспі невистачало води, але в касі вистачало грошей. Після візиту бурильників води як не було, так і немає, а грошей теж поменшало на 56851 карбованець.

От і все. Хто хоче знати, коли і чим отаке нахабство скінчиться, нехай звертається до «Укрдіпроводгоспу», високі представники якого були присутні при складанні акта на буріння і клялися й божилися колгоспникам, що вода буде.

М. ВАСИЛЕВИЧ.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ДИТИНА ЗАГОВОРИЛА...

Малому Сергійкові другий рік пішов, коли він перші «тато-мамо» почав говорити. Згодом ще кількома поняттями оволодів: «місяць», «лакета», «Ту сто цотили». Та на цьому розвиток мови у малюка притьмом загальмувався. Все знає, пальцем названі речі показує, а нових слів не вимовляє.

— Треба, — стурбувалася мати, — дитину якомусь знаючому психологові показати. Мо', що порадить?

— Я вам краще за психолога секрет відкрию, — відгукнулася на біду сусідка. — Так було з моїм найменшим Петриком. Він до трьох років мовчав, а потім залпом бахнув: «Ну, батьки, досить жартувати! Купуйте мені велосипед. Триколісний. Персональний. Не пішки ж в ракетну епоху культурному малюкові в дитсадок іти!» Ну, після того один лікар пояснював, що окремі діти мають нахил до філософії і довго мовчать, бо серйозно аналізують факти, підбирають мовні заготовки, а потім враз дар слова обрітають. Тільки для того, щоб той дар прокинувся, сильний психологічний поштовх потрібний...

Отож, після розмови з сусідкою стали батьки на Сергійка з острахом поглядати. Чого доброго: наслухається родителів, напідбирає мовних заготовок, а тоді як ушкварить! І того поштовху психологічного чекали і боялися... Та все сталося не так, як гадалося.

Задумали батьки дворіччя Сергійка відзначити. Запросили, як водиться, і знайомих з їхніми діточками на широкі чаї та тістечка «досхочу».

Приходять знайомі; весело вітаються, та все пакунки на стіл кладуть — подарунки іменинникові. Поздоровляють Сергійка, а він мовчить — анітелень, тільки пальця в роті серйозно держить. Батькам аж прикро. Та ось побачив іменинник санки виробництва Московського заводу металовиробів і відразу так радісно:

— Санки! Буду кататися!

Що тут зробилося! Всі гості з подарунками до іменинника кинулися, розпаковують, показують: говори! А Сергійко вже мовчки іграшкового гімнаста на турніку обмацує.

— Отут, Серьожо, на ошю штучку натискуй, цяця й закрутиться...

Натиснув іменинник та як зареве!

Подивилися всі на цяцьку і здригнулися: отією «штучкою» малюкові пальця прихопило!

— Не так! — говорить зніяковілий друг сім'ї. — Давай я покажу.

Показав, скривився і просить:

— Тепер дайте мені йоду... Хай йому грець!

А Сергійко ще раз обмацав того гімнаста,

наколовся носом на металеву шпичку, яка вискочила з цяцьки прямо в обличчя йому, і не заплакав, а лише гірко посміхнувся та як заговорить!

— Це, — каже, — і не цяцька зовсім. Це — кака виробництва артілі металовиробів у місті Сімферополі. Бачите, яка гучна марка: «Крымоблпромсовет. Сорт I, ОТК-1». А от ім'я авторів цієї першосортної каки не зазначено. І цікаво було б, якби керівний дядя з сімферопольської артілі сів ненароком на оцю півметрову шпичку, що з іграшки вискакує. Це був би йому психологічний поштовх до роздумів про свою продукцію вартістю 31 карбованець 50 копійок...

Ну, звісно, і батьки і гості так і остовпіли: заговорила дитина! Та ще як — кримським дядям послухати варт!

— А ось тобі, Серьожо, автомобіль, він не кусається, — отямилася першою сусідка. — Грайся!

— Цю іграшку я вже знаю, — мовив Сергійко. — Інерційний автомобіль «Победа» називається. Перший сорт з Червонозаводського райпромкомбінату м. Харкова. Ще рік тому татко подарував мені таку цяцьку. Ну, днів зо два пограюся — нічого, а далі автомобіль так починає деренчати, що мама аспірин ковтає.

— Ну, про мій подарунок такого не скажеш, — промовив Сергійків дядько Микола і поклав перед іменинником великий аркуш картону з яскравими колами мішені та закріпленими навскіс пістолетом і дерев'яними стрілами з гумовими присосками.

Узяв іменинник того пістолета, зарядив стрілою, та в двометрове дзеркало — мамину гордість — як торохне! Аж на дядька друзки полетіли.

— Бачите, яка сила, дядю? Дзеркальну вітрину магазина або подвійні шибки у вікні з ходу пробиває. Якраз для дітей! А до твердого та міцного оці присоски добряче прилипають. Ось дивіться: р-раз!

Та другою стрілою дядькові межи очі як затопить! Прилипла та присоска до дядькового лоба намертво. Так і просидів всі іменини дядько Микола «рогоносцем». Уже надвечір, коли дядько догадався задуматися, чи годиться для дітей такі іграшки робити, і від того добре лоба зморщив, присоска відпала.

Хотів дядько дізнатися, хто ж виробляє для дітлахів таку несамовиту зброю, та де там! Ні марки, ні адреси підприємства на пістолеті нема. Дізнався лише, що в центрі Харкова у магазинах «Дитячий світ» дітей тими пукалками озброюють, — і більше в Харків не потикався.

Та щоб все-таки щось второпати в дитячій психології, треба тим дядькам прислухатися до поради нашого іменинника:

— Дяді з Харкова і Сімферополя! З'їздіть-но в Москву, пограйтеся столичними іграшками, спитайте, як їх роблять, а тоді вже виконуйте план по валу. Бо робити іграшки — діло вельми серйозне.

К. ЛЕМЕШЕВ.

м. Харків.

ЗНАЙШОВ ВИННОГО

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ну, а він ще й співає!

ЗА ШИРОКОЮ СПИНОЮ

Існує організація ось з таким прізвищем: Комбінат «Донбасантрацитшахтобуд».

А в системі цього комбінату є організація ще й з такою назвою:

Краснодонське будівельно-монтажне управління № 5 тресту «Донбасантрацитшахтобудмонтаж».

Довгенька назва — упрієш, поки вимовиш.

Але й справи тут такі, що довго можна про них розповідати. Почнемо мову, скажімо, про різне устаткування. У Краснодонському будівельно-монтажному управлінні на нього дивляться так само, як повар на яєчну шкаралупу.

Ще наприкінці 1957 року на ст Верхньодуванна прибули на адресу Краснодонського БМУ три котли вартістю 15.850 крб. Переправили потім котли у тупик шахти Дуванна-Південна та й попрощалися з ними. І досі вони там лежать. Пари ті котли уже не дадуть, бо з них самих дух вийшов.

Тоді ж, на тій же станції було розвантажено устаткування для шахти Таловська. А спитайте тепер в БМУ: де воно? Ніхто не знає. Кажуть, що частину здано в монтаж. А де ж решта? Адже це не голка, яка впала у стіжок сіна і її неможливо знайти.

Прибув для шахти Дуванна-Південна димосос. Дорогенька машинка — 17.462 крб. варта. А де ж він, той димосос? Як за димом пішов, бо його ніхто не приймав, за нього ніхто не відповідав.

А шахтні вагонетки? Одержало БМУ 117 вагонеток і заплатило за них 140 тисяч карбованців. Удень із свічкою не знайдете їх тепер! Поїхали вагонетки в невідомому напрямку...

Прибув зі Львова новий автонавантажувач. Вартість його 47.211 крб. Чи хоч метр той автонавантажувач пройшов, чи хоч кілограм вантажу підняв? Ні. Розкомплектували його, розтягли по частинах.

Отак і складалося — котли до димососа, димосос до вагонеток, вагонетки до автонавантажувача, та й назбиралося більше, як на півтора мільйона карбованців!

Вболівають люди за державним добром, кажуть начальникові Краснодонського будівельно-монтажного управління Сицинському, що це лихо, а не господарювання, а він зневажливо цідить крізь зуби: «Е, що ви хочете: ліс рубають — тріски летять...»

І це тоді, як по всій країні розгортається боротьба за ощадливість.

Байдужий господар Сицинський, коли йдеться про державне. А коли доходить до його власних інтересів — спробуй хто випередити Антона Станіславовича. Дідька лисого наздоженеш його!

І тут всього не перекажеш.

Начальник БМУ Сицинський видав головному механікові Баранкові О. Я. під звіт 3000 крб. А той склав фіктивний звіт, що витратив гроші на ремонтні роботи. Що звіт був фіктивний, встановлено точно, а як Сицинський і Баранков поділилися грошима — картина туманна...

Зв'язався Сицинський з відомим не тільки у Краснодоні, а й далеко за його межами, спекулянтом Галіциним. Начальник БМУ забезпечував спекулянта автотранспортом, щоб той міг «розвернутися». Сприятний Галіцин, маючи тверду підтримку, таке витворяв, що всі шахраї за малим не луснули від заздрощів.

Зрештою, дійшло-таки до того, що Галіцина засудили за спекуляцію. Ну, а Сицинський? Е, як же ти до нього підступишся, коли він начальник управління.

Сицинський сам не спить і другим спати не дає. То він доручає коменданту житлово-комунального відділу Семеновій одержати по підроблених документах і продати по базарних цінах толь; то учить свого помічника Дегтярова, як краще «сплавити» 63 тонни вугілля; то відряджає шоферів до Ростова на підробітки.

Як за водою пішли із складу БМУ трансформатори, алюмінійовий дріт, спецодяг. Вилізло шило з мішка — і мусили зняти з роботи комірника Рябова. А той, не будь дурний, візьми та й напиши на ім'я Сицинського доповідну записку такого змісту:

«Ставлю Вас в известность в том, что Вами было взято со склада валенки две пары и сапоги кирзовые, которые до сего времени не возвращены. В связи с предстоящей передачей склада, прошу возвернуть или дать соответствующий документ».

Само собою зрозуміло, що Сицинський нічого не «возвернув» і ніякого документа не дав. Він звик брати, а не «возвертати».

Краснодонська міська газета «Социалистическая Родина» та обласна газета «Луганская правда» не раз і не два критикували Сицинського А. С. за безгосподарність і зловживання. Так уже його описали, що й місця живого на ньому не залишилося. А Сицинський виступи преси читає та тільки посміхається.

Бадьорий настрій у нього тому, що він добре вмостився за широкою спиною начальника комбінату «Донбасантрацитшахтобуд» Смертюка Василя Григоровича. Щоб там не було, а Смертюк не дає в обиду Сицинського.

Чи не час уже заглянути за ту широку спину, обняти її свіжим вітерцем?

Л. ПРОКОПЕНКО.

Христо РАДЕВСЬКИЙ

ПРАВЕДНИК

Змахнувши утому смертельну з чола,
Постукав небіжчик у райські ворота.
Було за життя в нього й срібла і злота,
І влада могутня у нього була.

Зустрів його ключник та й каже:— Агов!
Тебе, чоловіче, давненько я знаю,
Тому і впускаю до божого раю
Без зайвих формальностей і передмов.

Навстріч йому янголи білі:— Сюди!
І праведник сміло до раю вступає.
А рай галасує і ремством стрічає:
— Куди ж ви його пропустили? Куди?

Та це ж ледацюга! Відомий гультяй!
Давно йому в пекло стелилась дорога.
Чи ж є справедливість у господа-бога,
Коли вже й таких він приймає у рай?

Та гримнув Петра тут розкотистий бас:
— О, праведні браття мої, угамуйтесь!
Не зліться, не сердьтеся і не дивуйтесь,
Що цей чоловік опинився поміж вас.

Так, так! Лінуватись він справді любив.
Та ви уявіте, брати, протилежне:
Не був би вельможа гульвісою й лежнем,
То людям би лиха ще більш наробив.

З болгарської переклав Є. БАНДУРЕНКО.

ДБАЙЛИВІ ТЮРЕМНИКИ

У Кельні зібралися на свої чергові збори члени правління західнонімецької «Спілки тюремних службовців» (є тут і така!). Зібрались й почали нарікати на свою долю. Важко стало тепер працювати! Тюрми в Західній Німеччині переповнені вкрай. На 40 процентів понад норму — так підрахували керівники спілки, а вони вже добре знають!

На своєму засіданні керівники «Спілки тюремних службовців» вирішили просити боннський уряд негайно приступити до будівництва нових тюрем. Вони підрахували, що на цю благородну справу потрібно буде якийсь там мільярд марок...

Виходить, що для боннського царства «демократії» не вистачає навіть і тих численних в'язниць, яких свого часу так щедро Гітлер намурував.

ЯКЕ ЇХАЛО, ТАКЕ Й ЗДИБАЛО...

Боннський військовий міністр Йозеф Штраус відвідав фашистську Португалію. І знаєте, що найбільше сподобалося там боннському посланцеві? Не вгадаєте!

Перед від'їздом додому Штраус скликав велику прес-конференцію і заявив численним кореспондентам, що, на його думку, Португалія — це справжнє царство свободи і демократії...

Так достеменно й сказав. А про самого португальського диктатора Салазара заявив, що він — благодійник для народу...

Олівейра Салазар, як чемний господар, не залишився в боргу перед високим гостем. Він також зробив заяву про свої розмови з посланцем Аденауера, і, звичайно, також наговорив компліментів. Він сказав, що йому було дуже приємно мати розмови з «видатним діячем європейської демократії»...

Іноземна САТИРА

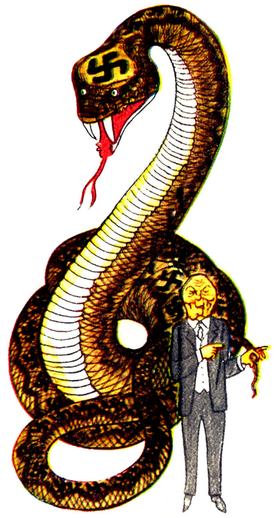

Аденауер. — Дами й панове! Цей черв'ячок цілком безпечний. Кожен може переконатися в цьому особисто.

(«Ойленшпігель». Берлін).

Їде технічна допомога слаборозвиненим країнам.

(«Ойленшпігель». Берлін).

За даними ООН, в африканських колоніях 85 проц. тубільців неписьменні.

— І це подяка за те, що ми навчили 15 процентів населення грамоти.

(«Рогач». Братислава).

Мир. — Вітають мене, а самі он скільки перешкод на шляху поставили.

(«Маньхуа». Пекін).

— У кожного свій смак...

(«Франс Діманш». Париж).

Колишній гітлерівський сановник фон Папен призначений папським камергером.

Блаженний Папен!

(«Шпильки». Варшава).

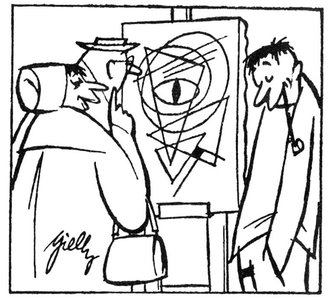

— Знаю, що я не така красива. Пан, мабуть, хотів зробити мені приємне.

(«Ісі Парі». Париж).

Мал. БЕ-ША.

НЕ СТЕРПІЛА ДУША ПОЕТА...

perec-ua.
perec-ua.

Усе почалося з «Москвича», якого купив мій сусіда Грицько Самохват, щоб йому гикалося — не переставало. З того дня мені жінка проходу не дає. І тюхтій я, і жити не вмію...

— Що неповороткий я, то це — правда, зроду такий удався. Але цим ти мені не дошкулиш. Бачила, за кого йшла, нічого тепер ремствувати. А що я жити не вмію, то це брехня. Трудоднів у нас більше, ніж у Грицька, хліба лише авансом одержали стільки, що й горище скоро на новій хаті завалиться, грошики теж ніколи не виводяться, сама не раз на книжку клала.

Вислухала вона мене, взялася в боки і в генеральний наступ.

— А машина в тебе є?

— Ну, немає, — відповідаю.

— А в Грицька є!

— Так Грицько ж спекулянт!

— Спекулянт чи не спекулянт, а Пріську свою на базар «Москвичем» возить. А я хіба гірша від неї?

Подивився я на жінку й мимоволі в думці порівняв з Пріською. Скажу прямо: далеко куцому до зайця. Секлета в мене козир-дівка, хоч їй уже за тридцять: щоки — вогонь, брови чорні, дугами. І стрункa, як тополя!

Милуюсь я своєю половиною, а за серце тільки — щип, щип. Заздрісно мені стало. Якась паршива спекулянтка Пріська, вибачте на слові, у «Москвичі» їздить, а моя жінка в ньому й не сиділа.

— Ну, не гнівайся, — лагідно почав я через якусь хвильку. — Незабаром і ми купимо. Ще грошей трохи додамо і купимо.

— Жди з моря погоди,— невгаває жінка. — Якби в тебе на плечах була голова, а не качан капусти, то й за ті гроші, що є, можна купити.

— Коли ти така розумна, то підкажи, як?

— І підкажу. Грошам хід треба дати, в оборот їх пустити, як Грицько каже.

— Е, ні,— відповідаю, — спекулянтом я ніколи не був і не буду.

— Знову за рибу гроші. Тобі що сіре, то й вовк! Яка ж це спекуляція, коли ми своїми грішми оборот робитимемо?

Бачу, що відчепитися абияк від Секлети не вдасться.

— Гаразд, — кажу, — викладай план того обороту.

Бачили б ви, як засяяла моя Секлета. Взагалі жінки люблять, коли їхня зверху.

Підсіла вона до мене і засокорила.

Виклала свій план одним духом. На Кавказі живе жінчиної двоюрідної сестри сина теща. Воно, звісно, й родичі через дорогу навприсядки, але одне одного ми знали. Так ото до тієї жінчиної двоюрідної сестри сина тещі й посилала мене Секлета. Візьми, мовляв, якусь тисячу, накупи там лаврового листя, апельсинів, мандаринів і гайда назад. Все це, каже, там нішочому, а в нас його серед білого дня й з свічкою не знайдеш.

Я спробував було суперечити, але зазнав поразки. Довелося погодитися на цей план.

Другого чи третього дня попросив я голову колгоспу дати мені відпустку на десять днів.

— Навіщо вона тобі? — здивувався він.

— На Кавказ їду, — коротко відповів я.

— За яким лихом?

— Не за лихом, а жінчиної сестри двоюрідна теща помирати зібралася, провідати просить.

Він як зарегочеться. Ну, прямо лягає на стіл. А я стою перед ним, переступаючи з ноги на ногу, печу раків та Секлету в думці лаю. Мені й невтямки, що я наплів казна-що.

— До кого, кажеш, до двоюрідної тещі? Не чув, що є такі, не чув. — І знову в сміх.

Тут я зрозумів, що намолов сім мішків гречаної вовни, і роз'яснив, не збиваючись, до кого їду. Голова ще трохи посміявся і благословив на від'їзд.

Спорядила мене Секлета, дала інструктивні вказівки відносно того, щоб не ловив гав, поцілувала на прощання, і я поїхав. І зразу ж мені не повезло. Не доїхав я до станції, вперіщив дощ: Та такий линув, як з відра. Машина забуксувала. Довелося свої плечі підставляти. Поки до станції добрались, забрьохався по самі вуха. Та ще й на поїзд запізнився.

— А коли ж тепер на Харків можна поїхати? — питаю чергового.

— Завтра вранці, — відповідає.

Бий тебе сила божа! Цілу ніч мучитись треба. Про сон я й не думав. Ще, чого доброго, хтось пожартує з кишенею. Тоді хоч додому не вертайся. Зживе з світу Секлета. Вона й так на мене чортом дивиться.

Нарешті, настав час приходу мого поїзда. Підходжу до каси.

— Дайте у безплацкартний, — кажу.

— Немає.

— А як же я поїду?

— Беріть з плацкартою.

— Так то ж дорого! Попробуйте дома звітуватись. Моя Секлета такий ревізор...

— Ви, товаришу пасажир, — каже симпатична білява касирка, — не морочте голови. Або беріть, або відійдіть од каси.

Довелося брати. Сів я у вагон і поїхав.

На місце добрався благополучно. Родичі зустріли холодочком, але купити все потрібне допомогли. Набив я там два здоровенних чемодани і чкурнув назад. Приїхав додому, а Секлета така рада, хвалить мене. «Тепер,— каже, — ще в район поїдеш, перепродаси». А я їй: «У район — це вже суща юринда».

Та краще б цього не казав, бо в район поїхав я з чубом, а приїхав стрижений.

Базар у нашому райцентрі великий-превеликий: сорочинський ярмарок та й годі. Став і я до стойки. Виклав купу мандаринів, біля них лаврове листя пучечками, чекаю на покупців. Аж ось підходить одна жінка.

— Почім ваші мандарини? — питає.

— П'ять пара, — відповідаю. — Купуйте, солодкі, як мед. Сам би їв, та грошей треба.

Узяла вона один, повертіла в руці, а потім до носа, і вся зморщилась. Я, значить, віз їх разом з оселедцями. Ех, як скипить вона:

— Так оце ти такими мандаринами торгуєш?! — та в лице мене тим мандарином.

Я підняв руку, щоб одмахнутися від неї. А тут збоку де не візьмися міліціонер.

— Ви, — питає, — чого на покупців накидаєтесь?

— То, — пояснюю, — вона на мене накинулася!..

А жінка, видно, тертий калач була. Зразу й свідків знайшла, що я її буцімто бив.

От, думаю, і влип по самі вуха. А міліціонер уже мої чемодани оглядає. Та тільки прицмокує. Мовляв, добрий суб'єкт попався, спекулянт на всю губу. Як я не виправдувався, а міліції не минув. На другий день і постригли. За хуліганство, значить. А за спекуляцію пообіцяли «на всю котушку» дати, щоб пам'ятав до нових віників.

От тобі й оборот!

Скажу вам прямо: було б таки мені «на всю котушку», якби не голова колгоспу. Виручив він мене. Роз'яснив, де треба, хто я такий. Посміялися всі разом і випустили.

Приїхав я додому, коли, кажуть, Грицька посадили. Ну, того й виручати ніхто не їздив: туди спекулянтам і дорога. І машину відібрали. А як же інакше! Як прийшло, так і пішло.

А я собі таки куплю «Москвича». Обійдуся без обороту. На свої, трудові гроші куплю. Ось побачите!

І. ПРИЩЕПА.

м. Карлівка,
Полтавської області.

Ілюстрації БЕ-ША

НА КОРДОНІ ДВОХ РАЙОНІВ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

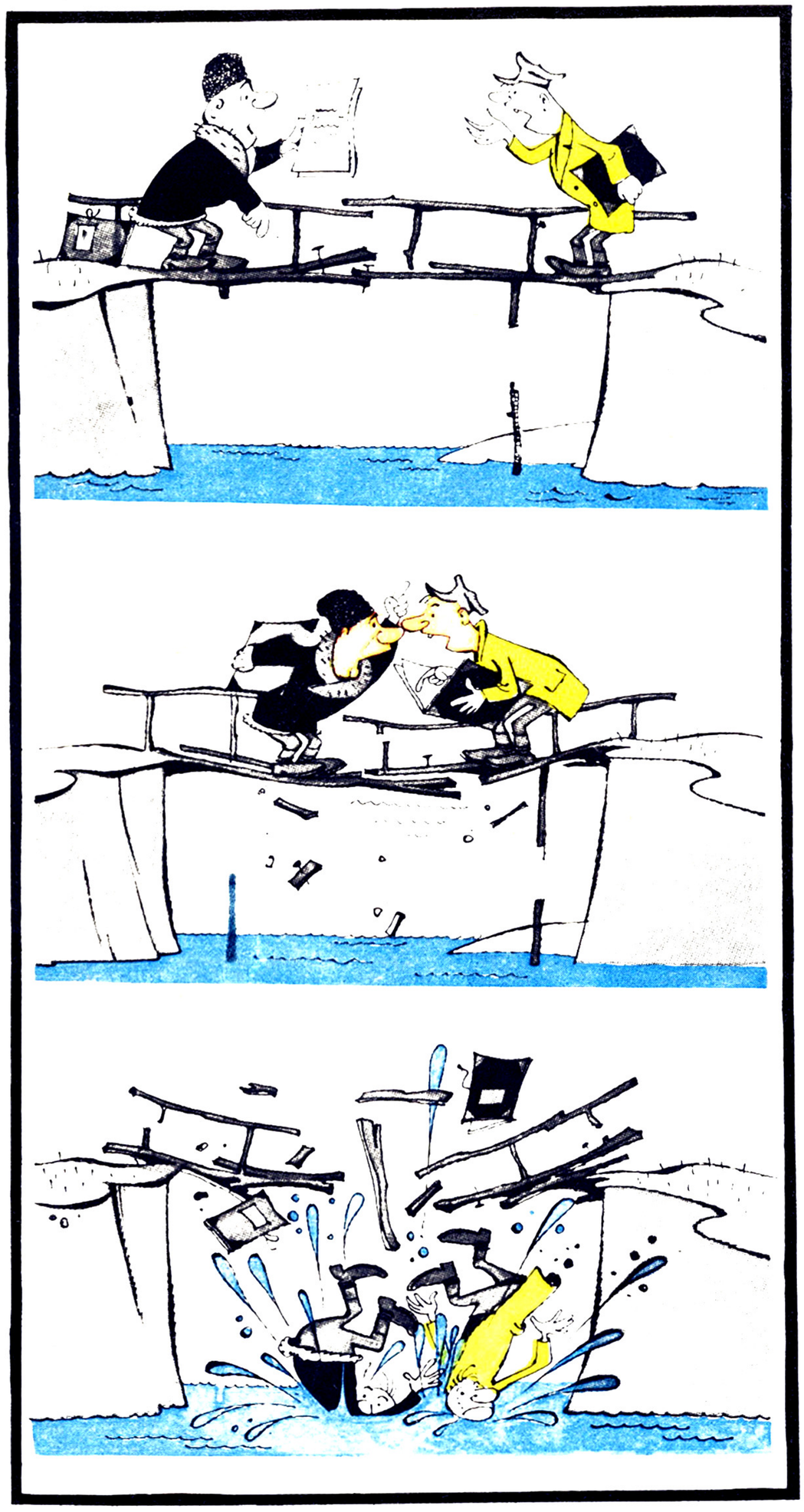

Кому місток ремонтувати?..

Народні усмішки

ДВА БРЕХУНИ

Ішли якось повз церкву два чоловіки. От один і каже:

— Бачиш, як по церкві муха лазить?

— Ні, не бачу, — каже другий.— Я лише чую, як вона гупає.

Ідуть вони далі, проходять коло птахоферми. Перший і каже:

— Бачив якось я таку велику птицю; стане однією ногою на село Вероку, другою на Михайлівку, потім на Бершадь і пішла, і пішла...

Пройшли вони ще трохи, а другий і каже:

А я бачив таке яйце, що дванадцять чоловік його ломами піднімали, піднімали, а з місця так і не зрушили.

— А де ж могло взятися таке яйце?

— Та це ж від тієї птиці, що ти бачив...

ГОЛОДНІ ДЯКИ

Йшли якось два дяки парафію шукати. Йдуть вони від села до села. Вже сонечко на обід. А тут так їсти хочеться, аж за пупа тягне. От один з них і каже:

— Чи не зайшли б ми в яку хату, може, поїсти дадуть.

Коли бачать, стоїть біля воріт однієї хати жінка з дівчинкою.

— Чи не дали б ви, серце, нам попоїсти? — каже один дяк.

— Заходьте до хати, — запрошує жінка, — я зараз пошукаю.

Нарізала жінка хліба, поставила перед дяками і каже:

— Почекайте, наллю вам борщу.

Пішла жінка на кухню. А дяки давай той хліб уплітати.

Принесла жінка гарячого борщу. Бачить, немає хліба.

— Підождіть, ще хліба принесу.

Поки вона нарізала хліба, дяки й борщ висьорбали.

Прийшла жінка, глянула та й не знає вже, що й казати. А тут ще дівчинка за спідницю матір смикає і плаче:

— Мамо, я їсти хочу!

— Цить,— розсердилася жінка,— а то як кину тебе оцим дякам, то вони й тебе з'їдять!

Повідомив Г. Я. ЗАРВАНСЬКИЙ з с. Чечельник, Вінницької обл.

ПЕРЕБІРЛИВИЙ

(З минулого)

Хлопчик сіпає матір за рукав:

— Мамо, хочу їсти.

— То напийся води.

— Не хочу води, хочу хліба.

— А трясця твоєму батькові, то ти ще будеш харчами перебирать?!.

Записав М. ЗІРКО. м. Київ.

ЖАЛІСЛИВИЙ

Син. — Тату, дай мені два карбованці.

Батько. — Навіщо?

Син. — Та для бідної жінки, яка просить.

Батько. — Добре, синку... А чому це ти надумав пожаліти її?

Син. — Як чому? Та вона ж цукерки продає.

Повідомив Ю. ЛУСТЮК. Ровенська обл., Здолбунівський район, село Глинськ.

НАУКОВА ВІДПОВІДЬ...

Два діди, ховаючись від дощу, сиділи в колибі і сперечалися між собою. Вони ніяк не могли дійти до істини: чому спочатку видно блискавку, а потім чути грім?

Надвечір, коли діди гнали худобу додому, біля річки побачили попа.

— Панотець, скажіть, будь ласка, чому під час грози ми спочатку бачимо блискавку, а потім чуємо грім? — запитав один дід. — Ви ж у місті вчились і, може, знаєте?

— Звичайно, знаю.

Діди насторожились.

— Спочатку ми бачимо блискавку, а потім чуємо грім тому, що очі наші, по божому хотінню, знаходяться спереду, а вуха — ззаду.

— Видно, що ви не марно стільки років вчились, — сказали діди.

ПРИСЛІВ'Я І ПРИКАЗКИ

Знайшовся купець на дірявий горнець.

—

Біда біду знайде, коли й сонце зайде.

—

Скільки злодій не краде, все одно тюрми не мине.

Повідомив М. В. РІШКО з м. Хуст, Закарпатської області.

Любить перче!

Якщо ти будеш у Чернівцях і захочеш з'їсти морозива чи склянку молока випити, то не сподівайся дістати їх у кіосках з вивісками «Морозиво-води» та «Молочно-кондитерські вироби» ні на вулиці Червоноармійській, 12, ні на вул. Ольги Кобилянської, ні на розі проспекту Сталіна, ні на вул. Лук'яна Кобилиці.

Є тут і винце, і пивце, і цигарки, і сірники. Одним словом, є що випити і є чим закусити. Все є, що не має ніякого відношення ні до морозива, ні до молока. І, мабуть, тому ці «точки» відвідують переважно любителі молочка з-під скаженої корови.

А до чого ж тоді морозиво та молоко? Може, про це знають директор Чернівецького тресту їдалень т. Жирнов та його заступники по постачанню тт. Погорєлов і Комісаров? Може, й знають, але секретів своїх не розкривають.

Спробуй, Перче, випитати у них ці секрети.

В. ТОРГОНСЬКИЙ.

Наша головна енергобаза — Богуславська електростанція—дбає, спасибі їй, щоб ми у Маслівці поночі не спали, а вдень без світла не сиділи. Струм вона подає нам з першої години ночі до шостої години ранку, а потім з дев'ятої ранку до другої години дня. В інші ж години головній енергобазі допомагають підручні: трактори на фермах та движки в сільгосптехнікумі й на радіовузлі.

Світять чи не світять лампочки, богуславські електрифікатори гроші з нас стягають. І додаткова підручна енергобаза, оті трактори й движки, нам у копієчку влітає.

От і посуди тепер, Перче, яка ж це електрифікація?

ЖИТЕЛІ МАСЛІВКИ.

Київська область.

Село наше величеньке — ти тисячі людей живе в ньом А на три тисячі люду є в н клуб на 150 місць, та й т уже на ладан дише. Постар він, з 1924 року стоїть. нього тільки сміливці ходя ті, що обвалу не бояться.

Будується в селі другий, бі ший клуб, але путтяз того дівництва мало. Двадцять ро минуло з початку будівниц Уже й стіни його кудись по лися, і покрівля, і ліс... А ку Про це не знає ні голова к госпу т. Суходольський, ні лова сільської Ради т. Ковба

Думають-гадають голови, довести будівництво до кін та нічого й досі не вигада Підказували їм комсомольці молодь, що можна довести к до розуму і своїми силами, тт. Суходольський і Ковбаса це тільки рукою махнули.

Воно, Перче, звичайно, ше руками махати, ніж н будувати!

С. ГІРЧИ

с. Ведмеже, Талалаївського району, Сумської області.

Десять років у селі Нова Осота будувався фельдшерсько - акушерський пункт. Приїдь до нас, друже, та подивися, яка то споруда вийшла! Їхати дуже просто: до станції Фундукліївки поїзд сам довезе, а там пройдеш два кілометри до села і легко знайдеш наш пункт. Серед хат він різко виділяється. Всі хати як хати, а на пункті — тільки півдаху, бо на другу половину шиферу невистачило... Новий будинок руйнується, пропадає, але ні сільрада, ні райрада не можуть йому ради дати.

Не барися, Перче, бо пройде десяток дощів і від того, що десять літ будувалося, тільки мокре місце лишиться. Як ми доведем тоді, що оце правду написали?

П. ШИШКО, фельдшер.

Олександрівський район, Кіровоградської області.

Чудеса в решеті

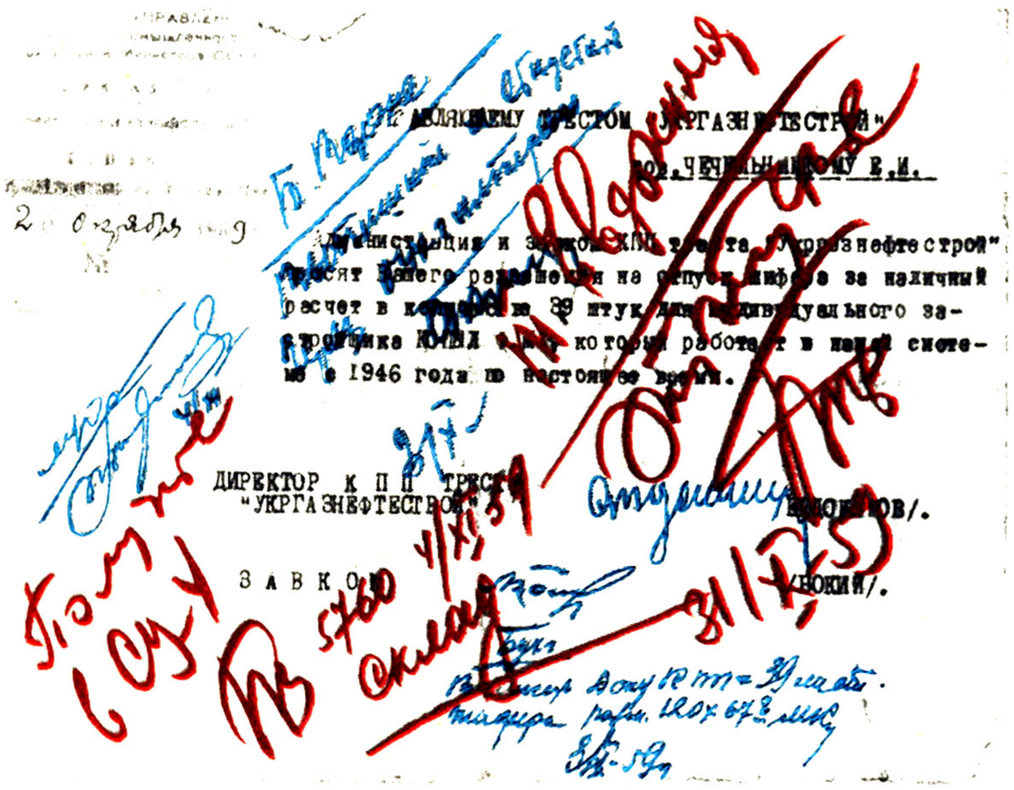

Це коротка історія того, як один індивідуальний забудівник шифер для хати добував. Живого місця немає в листі. Уздовж і впоперек сполосували його резолюціями.

Фотокопію листа друкуємо, як ілюстрацію до відомої приказки «Папір усе терпить»...

●

СЕРЕД ТЕМНОЇ НОЧІ

Газета «За комунізм» (селище Саврань, Одеської області) надрукувала листа до редакції, в якому говориться:

«В ніч на 21 грудня 1959 року, на віддалі двох кілометрів від села Ракулово на полях колгоспу «Родина» згоріла скирта соломи.

Винних і причину пожежі до цього часу не встановлено.

Прошу осіб, які знають що-небудь про цю пожежу, сповістити усно або письмово Савранську райпрокуратуру.

І. БЛОХІН,
прокурор району, юрист 3 класу».

Отже, шановні «особи»! Будьте такі ласкаві, сповіщайте прокуратурі про свої злочини. Можна письмово, а ще краще усно.

Старокостянтинівська АРХІТЕКТУРА

Райунівермаг у місті Старокостянтинові (Хмельницька область) належить до тих унікальних споруд, які будуються роками.

Він посідає скромне місце між афінським Акрополем і Великою Китайською стіною. Звичайно, не за архітектурними красотами. Просто райунівермаг будувався трохи швидше, ніж Велика Китайська стіна, і трохи повільніше, ніж Акрополь.

Хоч і невелике місто Старокостянтинів, але унікальна споруда у ньому не одна. Є на що подивитись допитливій людині. От хоча б «гніздечко» виконроба райспоживспілки Івана Кучерука.

Воно, це «гніздечко», має дуже багато спільного з райунівермагом. Не в архітектурному відношенні. Виконроб Кучерук давно заздрив тим кравцям, які вміють з відрізу замовника виштукувати собі штани. Але Кучерук не просто заздрив, він, так би мовити, заздрив творчо, переймаючи у тих кравців досвід. Досвід переймався дуже активно, бо з однієї купи цегли Кучерук примудрився і універмаг збудувати і собі на будиночок виштукувати. Вірніше, навпаки, Кучерук будував собі гніздечко, а вже що від того будівництва залишалося, те йшло на будівництво райунівермагу. І зовсім не дивно, що будинок Кучерука наче з води виріс. У сім разів швидше був збудований, ніж універмаг, бо на універмаг йшла одна цеглина, а на «гніздечко» — сім.

Є в Старокостянтинові дві вілли, які також викликають великий інтерес.

Перша вілла належить теперішньому завлісоторговим складом райспоживспілки Костюкові, друга — колишньому заву того ж таки складу Плішкові.

Обидві вілли, як дві краплі води, схожі одна на одну. Звичайно, не з архітектурного боку, а з того боку, який і Костюк і Плішко від людей ховають. Обидві вілли не чесним шляхом будувалися. І недаремно в Старокостянтинові є ще третя «крапля води», дуже схожа на дві попередні.

Це власний будинок старокостянтинівського райпрокурора Андрія Степановича Лавренюка. Зодчі з райспоживспілки потурбувалися, щоб їхні вілли не мозолили очей прокуророві — збудували і йому таку самісіньку.

І допомогло. Коли Плішкові запах «казенний дім» і «дальня дорога» за всі його комерційні художества, прокурор простяг свою караючу руку, схопив Плішка за комір і... витяг його з самісінької тюрми. Кажуть, Плішко відбувся легким переляком. Дарма! Він навіть перелякатися не встиг, так оперативно виручив його прокурор.

Правда, бюро райкому партії винесло рішення: визнати неможливим дальше перебування Лавренюка на посаді прокурора і оголосило йому сувору догану з попередженням.

Але міцний дім у прокурора, і за тими затишними стінами почуває себе він, як у фортеці.

Словом, з архітектурного боку, дуже цікаве місто Старокостянтинів. Є там на що подивитися.

Я. БАЙРАЧНИЙ.

З НУДЬГИ...

Мал. Л. КАПЛАНА

— Задумайте якесь число, може, я до кінця робочого дня відгадаю.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Мешканці с. Новиці (Станіславщина) поскаржилися Перцеві на незаконні дії дільничного уповноваженого міліції Сушка.

Як повідомив начальник Калуського райвідділу міліції т. Алексєєв, факти при перевірці повністю ствердились. За незаконні дії, грубе ставлення до громадян та дискредитацію органів міліції Сушка суворо покарано в партійному порядку і з роботи в органах міліції звільнено.

★ Перцеві написали про те, що директор Ровенського краєзнавчого музею Мирончук Т. З. не відповідає своєму призначенню.

Секретар Ровенського міськкому КП України т. Захарченко повідомив, що за пияцтво та аморальні вчинки Мирончука з посади директора музею знято.

★ Редакція одержала листа про неправильні дії другого секретаря Н.-Сіверського райкому партії т. Сергейчика А. Є.

Секретар Чернігівського обкому партії т. В. Баклан повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердились. У зв'язку з цим обком партії не рекомендував т. Сергейчика на посаду другого секретаря Н.-Сіверського райкому партії.

Делегати районної партконференції піддали гострій критиці неправильні дії Сергейчика, а організаційний пленум не обрав його секретарем райкому партії.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

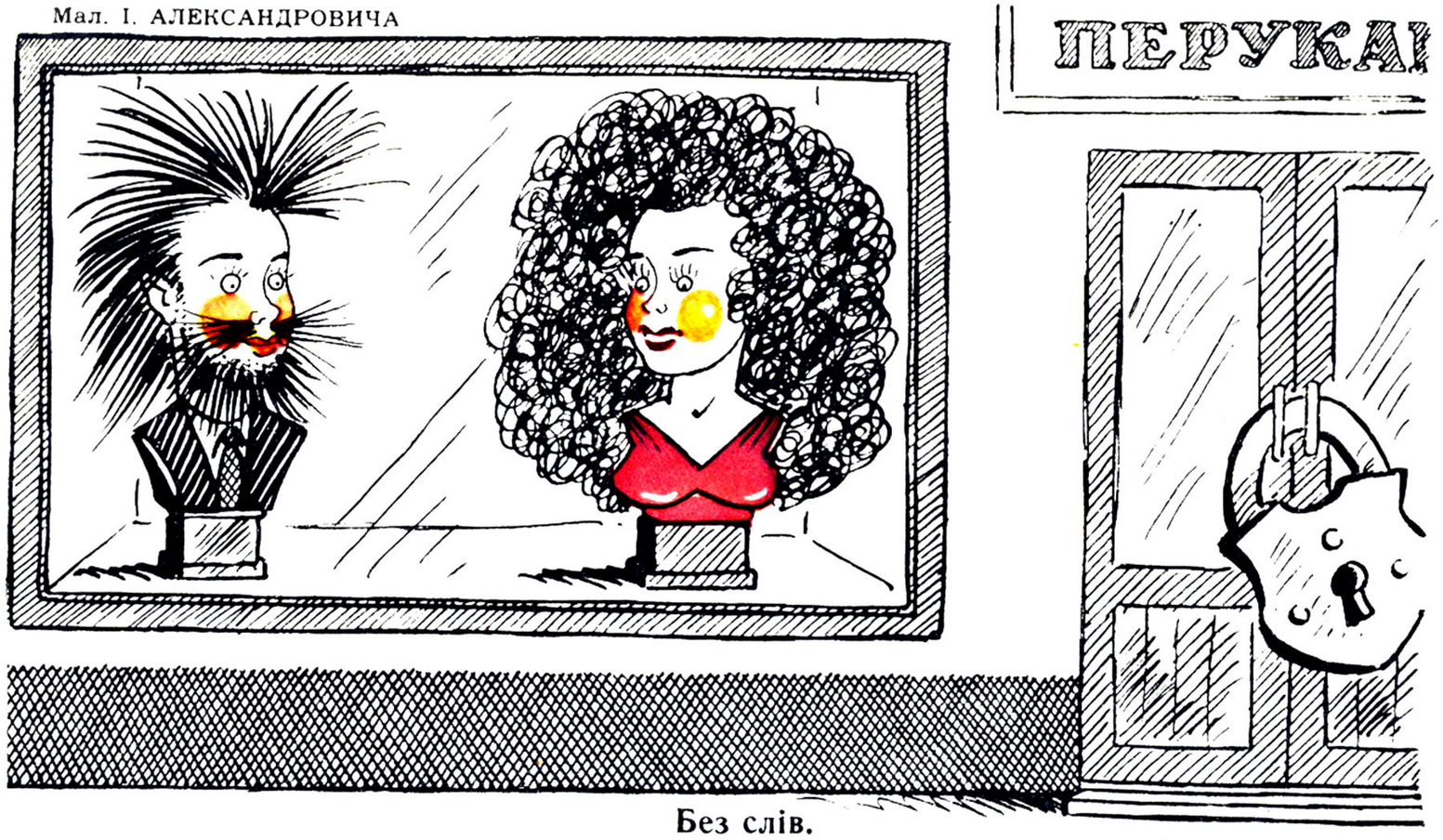

Без слів.

А ЯК ХОРОШЕ НАПИСАНО — КОРИСТУЙТЕСЯ ПОСЛУГАМИ!

Чудесний готель «Харків» у Харкові.

У готелі чисто, охайно, чепурно. Є в готелі і книжково-газетний кіоск. Одна біда: газет «Радянська Україна» і «Літературна газета» ніколи в цьому кіоскові не буває.

Приїхали ми, значить, у готель, збігали сюди, побігли й туди, потім — сюди та туди, й з гріхом пополам влаштувалися.

Роздяглися, сіли і читаємо книжечку. Єсть така книжечка в готелі, де великими літерами виведено: «Користуйтеся послугами». «Усе до ваших послуг».

Таксі — викликайте таксі. Квиток на поїзд — і квиток дамо.

Приїжджий читає оцю рожеву книженцію, посміхається, радіє і радісно викликає таксі.

Набирає номер 2-41-68 і просить:

— Будь ласка, вишліть таксі!

У трубку відповідають:

— Наш номер тепер таксі не викликає. Викликає номер 2-49-21.

Подзвонили туди. Набрали й слухаємо.

— Я — диспетчер! Що ви хотіли?

— Ми хотіли таксі.

— Дзвоніть номер 2-30-25. Там стоять чергові таксі і ждуть вашого дзвінка.

Подзвонили.

— Яке таксі? — нам гукають. — Не вигадуйте казна-що! Таксі ми нікому не даємо. Мало що написано! Звертайтеся до чергового по коридору. Хай черговий викликає.

Побігли нагору. Звернулися до чергової по коридору, до Лаврик Віри Іванівни.

Віра Іванівна подзвонила й таксі попросила. А їй з автопарку відповідають:

— Це їхати через площу Дзержинського? Не дамо таксі. Там слизько.

Ну, думаю, з таксі не поталанило, піду квитка на Київ візьму.

Підходжу до віконця.

— Квитка на Київ можна взяти?
— Касирки нема.
— А де ж вона?
— Сиділа, сиділа й пішла.
— А завтра ранком можна?
— Завтра касирка вихідна...

А як хороше, як привабно у книзі написано: «Користуйтеся послугами!»

К. ОЛЕКСАНДРЕНКО.

ДОВГІ КІЛОМЕТРИ

Є на карті Ананьївського району, Одеської області, п'ять кілометрів, яких не можуть, просто-таки не наважуються подолати керівники Одеського облавтотресту. Це відстань від Миколаївки до Романівки. Від Одеси до Миколаївки ходить регулярно автобус. А про Романівку забуто. Вона і від залізниці далеко, і автобус до неї ходити не хоче. Куди вже не зверталися мешканці Романівки, щоб продовжити маршрут на отих нещасних п'ять кілометрів, і все без наслідків.

Дійшла справа навіть до Міністерства автомобільного транспорту та шосейних шляхів. Звідти в Одеський облавтотрест полетіла грізна «бомага»: «Задовольнити потреби романівчан у транспорті».

І з Одеси у Романівку ще два роки тому прийшла відповідь: «Чекайте, буде вам автобус».

Чекають у Романівці. Вже два роки чекають. Автобус по рівній дорозі ніяк дійти не може. Папірці доходять, а автобус не може. Дуже довгі ті п'ять кілометрів!

ХОЛОДНЕ ВОГНИЩЕ

Коли у Шаргороді (на Вінниччині) буде побудовано Будинок культури, біля його центрального входу пригвинтять здоровенну чавунну дошку, на якій викарбують:

«Цю споруду почали воздвигати року 1954-го Я. Г. Найгорн і Лейкін Г. А. То були великі труженики!

Після них стали на будові подвизатися Смаглій А. М. з Ткаченком В. О. То ще більші були трударі!

За цими двома до діла взялися Рутберг Ш. Я. і Н. Заславський — чергові керівники місцевого комбінату комунальних підприємств».

Що писатимуть на дошці далі, ми ще не знаємо, бо згадані піклувальники про культуру Шаргорода уже розтриндили півмільйона карбованців і по суті нічого не збудували.

Якщо й далі у Шаргороді доручатимуть отаким «зодчим» про культуру дбати, то оту чавунну дошку, про яку ми згадали, ні до чого буде пригвинчувати!

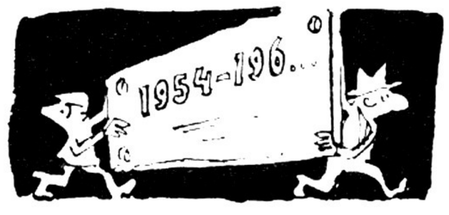

Дорогий Перче!

Тобі, звичайно, відомо, що таке підшипники. Це такі деталі, які повинні котитися. Для того їх, власне, і роблять. Наголошуємо — котитися, але не закочуватися.

Проте начальник станції Харків-Левада т. Котельников вніс якісь конструктивні зміни у підшипники, в результаті чого вони не стільки котяться, як закочуються.

Ще в червні 1959 року зі станції Харків-Левада до міста Станіслава було відправлено ящики з підшипниками. Полічи, скільки часу вже пройшло, а в Станіславі тих підшипників досі ніхто й не бачив. Уже давно харківська контора «Укрголовпідшипникзбуту» стягла з Станіславської облконтори «Укрголовавтотракторозбуту» повністю вартість вантажу, а підшипники, пущені рукою Котельникова, ніяк не можуть докотитися до Станіслава.

Може, хоч з тобою, Перче, поділиться т. Котельников секретом свого винаходу, а ти вже нам допоможеш наш вантаж одержати.

ЛУЗАНЧУК Н. М.,
старший товарознавець.

м. Станіслав.

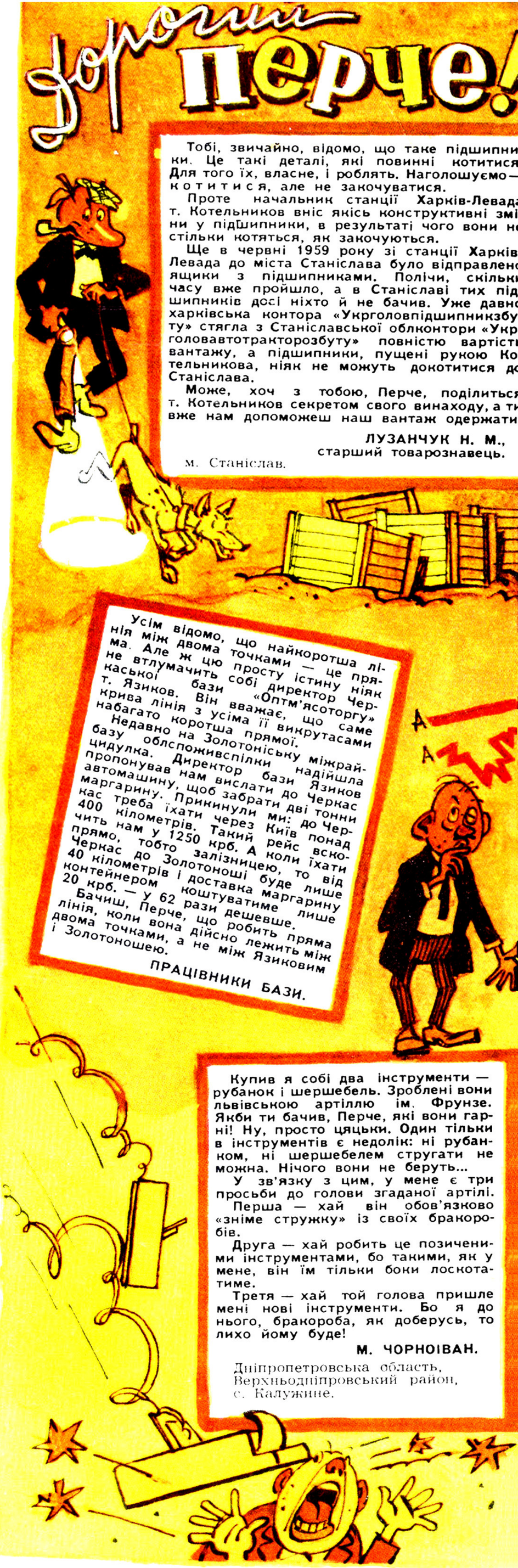

Усім відомо, що найкоротша лінія між двома точками — це пряма. Але ж цю просту істину ніяк не втлумачить собі директор Черкаської бази «Оптм'ясоторгу» т. Язиков. Він вважає, що саме крива лінія з усіма її викрутасами набагато коротша прямої.

Недавно на Золотоніську міжрайбазу облспоживспілки надійшла цидулка. Директор бази Язиков пропонував нам вислати до Черкас автомашину, щоб забрати дві тонни маргарину. Прикинули ми: до Черкас треба їхати через Київ понад 400 кілометрів. Такий рейс вскочить нам у 1250 крб. А коли їхати прямо, тобто залізницею, то від Черкас до Золотоноші буде лише 40 кілометрів і доставка маргарину контейнером коштуватиме лише 20 крб. — у 62 рази дешевше.

Бачиш, Перче, що робить пряма лінія, коли вона дійсно лежить між двома точками, а не між Язиковим і Золотоношею.

ПРАЦІВНИКИ БАЗИ.

Купив я собі два інструменти — рубанок і шершебель. Зроблені вони львівською артіллю ім. Фрунзе. Якби ти бачив, Перче, які вони гарні! Ну, просто цяцьки. Один тільки в інструментів є недолік: ні рубанком, ні шершебелем стругати не можна. Нічого вони не беруть...

У зв'язку з цим, у мене є три просьби до голови згаданої артілі.

Перша — хай він обов'язково «зніме стружку» із своїх бракоробів.

Друга — хай робить це позиченими інструментами, бо такими, як у мене, він їм тільки боки лоскотатиме.

Третя — хай той голова пришле мені нові інструменти. Бо я до нього, бракороба, як доберусь, то лихо йому буде!

М. ЧОРНОІВАН.

Дніпропетровська область, Верхньодніпровський район, с. Калужине.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), **О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.**

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (424) (на украинском языке). Підписано до друку 20. II. 1960 р. Папір 70×108⅛=0,75 пап. арк. 2,05 друк арк.

БФ 09019. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 809. Тираж 250 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Фотомонтаж Р. МАТУСЕВИЧА

ПАВИНІ ПЕРА КАПІТАЛІЗМУ